

Sneeuwtje en de acht Pissebedjes

**Er was eens een heel lief meisje dat Sneeuwtje heette.
Haar haar was zo zwart als de nacht en haar huid zo wit als sneeuw en haar lippen zo rood als een appeltje. Ze woonde op de rand van het bos.
En niet ver van haar vandaan, in het bos, woonde een grote, witte spin met een rode kop en oranje poten.**

**Zij was jaloers, want zij wilde de mooiste van het hele land zijn.
Elke dag vroeg ze aan haar spiegelweb: “Spiegeltje, spiegeltje in mijn web, wie is de mooiste van het hele bos?”**

De spiegel antwoordde: “Sneeuwtje is de mooiste van het land!”

**De spin siste boos en besloot dat Sneeuwtje moest verdwijnen.
Gelukkig kon ze ontsnappen en ze rende diep het bos in.
Daar vond ze een klein, schattig huisje.
Binnen zag ze acht schattige pissebedjes!
Ze waren klein, grijs en rolden zich op als balletjes als ze schrokken.**

Sneeuwtje mocht gelukkig bij hun logeren. Ze hielp de pissebedjes met blaadjes verzamelen en ze bakte kruimelkoekjes voor haar nieuwe vriendjes. En ze lieten de spin natuurlijk niet binnen. Iedere avond zongen ze samen bosliedjes of speelden een spelletje.

Maar de spin gaf het niet op. Verkleed als een lief, oud dametje liep ze naar het huisje en bood Sneeuwtje een glanzende rode appel aan.

Nadat Sneeuwwitje er een hap van nam, viel ze op de grond in slaap en ze werd niet meer wakker.

De pissebedjes huilden en bouwden een bed van allerlei dingen uit het bos en nu zorgden de pissebedjes voor haar. Er zaten er altijd wel een

paar bij het bed.

Een paar maanden later kwam er een knappe, aardige jongen voorbij. Hij was een elf.

Hij vroeg aan het achttal wie er in dat mooie bedje lag. Hij was meteen verliefd. Hij hield haar handen vast en kuste Sneeuwtje zachtjes op haar voorhoofd. Ze werd weer wakker!

De acht pissebedjes dansten van blijdschap, en de spin vluchtte terug naar haar donkere hol in het bos.

En zo leefden ze nog lang en gelukkig tussen de bladeren en de zonnestralen.